

Full diocesà

18 de juny del 2017

p5 —Reformat el Centre Parroquial de Centelles

p6 i p7 —La manera correcta de rebre la Comunió

Processó de Corpus a Hofgastein d'Adolf von Menzel

Corpus: que creixi la fe en l'Eucaristia

Avui celebrem la solemnitat de Corpus Christi (del Cos i la Sang de Crist) i la tradicional processó d'homenatge a l'Eucaristia pels nostres carrers. En aquest dia, els catòlics manifestem públicament la nostra fe en la presència real, sacramental i permanent de Jesucrist en el Santíssim Sagrament i oferim al món l'Amor i la Misericòrdia de Déu, fet Eucaristia.

Corpus és una magnífica ocasió per a entrar en el cor del misteri de l'Eucaristia. Tots hauríem d'obstinar-nos perquè aquesta festa revifi una major participació en la missa i en la processó de tot el poble de Déu. Necessitem fer créixer la fe i l'estima per aquest sagrament: és el bé més preciós que tenim els cristians.

És el do que Jesús fa de si mateix, revelant-nos i oferint-nos l'amor i la misericòrdia infinits de Déu per la humanitat, per cada home i dona i, de manera molt especial, pels més pobres i necessitats.

L'ésser humà hi experimenta que l'amor obre per a ell portes i camins d'esperança. L'amor és el que salva, i salva molt més com més gran i fort és. No l'amor fràgil que nosaltres podem oferir. L'home, tot home, necessita un amor absolut i incondicionat per a trobar sentit a la vida i viure-la amb esperança. I aquest amor és l'amor de Déu, que s'ha manifestat i se'ns ofereix en Crist i que té la seva màxima expressió sacramental en l'Eucaristia.

«Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre»

Corpus Christi / Cicle A

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

(8, 2-3.14b-16a)

Salm responsorial

Glorifica el Senyor, Jerusalem.

(Salm 147)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

(10, 16-17)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer, aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el

Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.» (20, 19-23)

«El calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser comunió amb el cos de Crist?»

Eucaristia: menjar Crist i menjar amb Crist

Jean Hakolimana, prev.

Amb un mirall i un vidre en tindríem prou per a una representació gràfica de la cultura moderna. L'home modern, eliminant tota referència a la transcendència, tendeix a contemplar-se a si mateix com en un mirall, convertint-se en centre, criteri i horitzó de tot. A més, la modernitat, en la seva lluita contra els tabús, ha aixecat tant les barreres que tendeix a convertir la vida en un cristall transparent, deixant el límit entre la privacitat i la publicitat en la seva mínima expressió. Aquesta dessacralització de la privacitat ens pot impedir de copsar el valor de l'Eucaristia, la institució de la qual s'ha de situar en una mentalitat que tractava amb molta cura els àmbits de la intimitat, a la qual pertanyia també la comensalitat. Compartir taula era potser l'expressió de la màxima intimitat, després de la relació matrimonial. Per això, en el judici final, uns, per fer valdre la seva proximitat amb Jesús, diran: *Hem menjat i hem begut amb tu* (Lc 13,27).

Aquí hem de situar l'Eucaristia com a expressió de la màxima intimitat amb Jesús. En l'Eucaristia, acceptem Jesús en la nostra vida i acceptem d'entrar en la seva intimitat. Acceptem de treballar junts per reduir les barreres entre ell i nosaltres, fins a fer realitat aquelles paraules de Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi* (Ga 2,20). Fem de la nostra vida comunió amb el Cos i a la Sang de Crist. Així l'Eucaristia ens dona vida en la mesura en què connecta la nostra a la del Crist viu. Units a ell, anem superant aquelles barreres que el pecat aixeca entre nosaltres, de tal manera que, *ni que siguem molts, formem un sol cos*.

La imatge

El Pa eucarístic és partit, no sols perquè sigui distribuït, sinó principalment perquè significa la mort i la resurrecció de Crist.

Igualment el Vi del calze ha de ser distribuït perquè la Sang vessada construeixi una comunitat que participi de la Vida del Ressuscitat i en sigui testimoni.

Per això, agraïts, avui passem l'Eucaristia pels nostres carrers i l'anunciem fins al dia que el Senyor torni.

Pa i Vi (2013). Lou Ann Bagnall

Lit. hores: Setmana III

19 dilluns

—Sant Romuald, abat (ss X-XI)
—Sants Gervasi i Protasi, màrtirs (s.II)
2 Corintis 6,1-10 / Salm 97 /
Mateu 5,38-42

20 dimarts

—Sant Silveri, papa (*537)
—Santa Florentina, verge (s.VI)
2 Corintis 8,1-9 / Salm 145 /
Mateu 5,43-48

21 dimecres

—Sant Lluís Gonzaga, (1521-1591)
—Sant Ramon de Roda, bisbe (*1126)
—Sant Raül, bisbe (*866)
2 Corintis 9,6-11 / Salm 111 /
Mateu 6,1-6.16-18

22 dijous

—Sant Paulí de Nola, bisbe (355-431)
—Sant Joan Fisher, bisbe i màrtir
2 Corintis 11,1-11 / Salm 110 /
Mateu 6,7-15

23 divendres

—Sagrat Cor de Jesús
—Sant Pere de Perpinyà
Deuteronomi 7,6-11 / Salm 102 /
Joan 4,7-16 / Mateu 11,25-30

24 dissabte

—El Naixement de Sant Joan Baptista
Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets
13,22-26 / Lluç 1,57-66.80

25 Diumenge XII de durant l'any / Cicle A

—Sant Guillem de Vercel·li, (*1142)
—Sant Francesc Chien, (1797-1838)
Jeremies 20,10-13 / Salm 68 / Ro-
mans 5,12-15 / Mateu 10,26-33

Seguim Crist sense desanimar-nos mai

Visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud (I) - Joan Casas i Griera, prev.

El senyor bisbe, Mons. Romà Casanova, inicià la visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud, tal com estava programant en el Pla Diocesà de Pastoral, que té per títol «L'alegria d'evangelitzar, una església en sortida missionera».

La missa a l'altar de Sant Bernat Calbó donava el tret de sortida. En l'homília s'explicaven els objectius del desig de fer una visita evangelitzadora i s'exhortaven totes les parròquies i comunitats a estar en contínua sortida. Cada una des del seu lloc i el seu tarannà domèstic i ordinari.

Dia 29 de gener: Sant Pere de Vacarisses

En la peculiar visió de Montserrat que ofereix Vacarisses, es començà la visita pastoral del Bages Sud. L'arxiprest, el P. Josep Morros, escolapi, rebia el senyor bisbe, com a rector novament nomenat. Mentrestant el rector estat, Mn. Sebastià Codina, hi queda adscrit. Missa estacional, malats, dinar comunitari a la rectoria i signatura dels llibres de l'arxiu parroquial. Les benaurances de l'evangeli del dia, curiosament presentades pel prelat, quedaren com a consigna missionera.

Dia 12 de febrer: Sant Martí de Torro-

ella, Camps i Fonollosa

Totes tres parròquies estan a la cura del senyor rector Mn. Josep Mª Mas Busqué. Puntualíssim, rebé el senyor bisbe a l'atri de Sant Martí a les 9,30 h, a Sta. Maria de Camps a les 11,30 h, i a Sta. Creu de Fonollosa a les 13 h.

S'anà explicant l'evangeli del diumenge VI durant l'any (Mt 5, 17), que és el cor del sermó de la muntanya basat en la reconciliació.

A Camps es pogué admirar la primera flor d'ametller entre la boira. Atrevida i sorprenent. A Fonollosa se celebrà un gran aplec dels organitzadors de la fira de la regió. Dinar multitudinari que permeté de saludar tothom.

Dia 19 de febrer: Castellbell i el Vilar

El senyor rector és un sacerdot congolès que es diu Jean Bernat Kankolongo. Va presentar bé el pastor i es veia atent amb tothom. El lema del diumenge VII fou «Sigueu perfectes com el Pare celestial és perfecte». Exhortació a intentar-ho sense desanimar-nos mai. Salutacions, agraïments, dinar de germanor i signatura dels llibres parroquials. Sol radiant mentre els ametllers explotaven de flors.

Necrològica

Mn. Joan Ollé i Güell

Havia nascut a Santa Maria d'Oló el dia 18 de març de 1938 i va rebre l'orde del presbiterat el 30 de març de 1963. Exercí el ministeri de prevere com a vicari de la parròquia de Santa Maria del Vilar (1963), vicari de Sant Pere de Torelló (1964), vicari de Santa Maria de Moià (1967), vicari de la Mare de Déu del Carme de Manresa (1969) i regent de la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes (1975), de la qual fou rector (1978) fins a l'actualitat.

Va morir en un hospital de Terrassa el dia 21 de maig, a l'edat de setanta-nou anys. El senyor bisbe el recordà com «un home de la nostra terra, pastat amb el nostre fang; un home que feia l'olor de la nostra terra, l'olor del nostre poble. Sí, l'olor d'aquest poble de Cabrianes. Ell no ha passat per aquest poble, per aquesta parròquia. Ell és de Cabrianes. És el rector de Cabrianes». Al cel sia.

Culminada la reforma del centre parroquial de Centelles

Josep Alaró, prev.

Fa quinze mesos començaven les obres al Centre Parroquial de Centelles amb l'objectiu principal de refer la caixa escènica, per tal d'adequar l'espai a les necessitats del moment i rehabilitar aquest local emblemàtic i ple de records i vivències per a molts centellencs i centellenques. El Centre Parroquial, en un inici Foment Catòlic, situat al carrer Marquès de Peñaplata, 14, data de l'any 1911 i ha tingut una llarga vida i s'ha utilitzat com a centre associatiu, coral, sala de cinema, sala de teatre, audicions, conferències i altres activitats col·lectives amb una capacitat aproximada de 250 persones. Al llarg d'aquests més de cent anys les necessitats d'aquest edifici s'han anat cobrint mitjançant una adaptació constant i amb mitjans modestos que tenen una vida en el temps més curta. Per altra banda, l'aparició de noves normatives havia deixat obsolet l'edifici de cara a la utilització com a local de pública concurrència i recomanava una rehabilitació àmplia.

L'arquitecte Claudi Aranyó ha portat a terme el projecte i la direcció de l'obra. S'han enderrocat les construccions des de la boca de l'escenari fins al fons i s'ha rebaixat el terra per a aprofitar el sota de l'escenari per a serveis dels actors i del públic, camerino i diversos espais tècnics. La superfície de l'escenari s'ha duplicat: ara té uns 140 m², un espai prou ampli que facilita una variada gamma de representacions. També s'ha remodelat la façana, s'ha tret la cabina de so que en un moment determinat s'hi havia afegit i això ha permès de tornar a la façana l'aspecte original que tenia, reobrint una tercera porta d'accés i refent la bara-

na lateral dreta de l'escala que havia desaparegut. Això ha obligat a reduir el pati de butaques per encabir-hi la cabina de so, el lavabo per a minusvàlids i un espai per a les cadires de rodes. Ara ja gairebé acabada l'obra es treballa en l'equipament, que és imprescindible per a poder posar el local en funcionament.

El dia 11 de juny va tenir lloc la jornada de portes obertes i la gent va poder fer un recorregut pels diferents espais remodelats. Es va acompanyar aquesta visita amb diferents actuacions musicals, poètiques, dramàtiques... que diverses persones i grups del poble van oferir desinteressadament.

Ara caldrà que la parròquia, amb el bisbat i l'ajuntament trobin la millor manera de gestionar aquest espai, que ha de ser obert a tots els grups i activitats, mantenint la seva identitat pròpia al servei de tot el poble de Centelles, sense interferir en els altres espais escènics que hi ha al poble, sinó col·laborant a fer que l'oferta cultural sigui més àmplia i, per tant, més enriquidora per a tothom.

L'entitat data de
l'any 1911

Rebem la sagrada Comunió de manera correcta?

I.C.

Troblem testimonis molts antics en la història de l'Església sobre la manera de rebre la sagrada Comunió. De fet, hi ha hagut diversos concilis i sínodes que han tractat sobre la manera més correcta de fer-ho, entre ells un celebrat a Còrdova l'any 839.

Introduir-se en la història i trobar la diversa normativa que s'ha anat promulgant, ensenyant i explicant en cada època, ens informa de quelcom comú i perenne en la Tradició de l'Església: la sacralitat de la Comunió.

Història

Des de l'inici del cristianisme i durant diversos segles la comunitat cristiana va mantenir amb naturalitat el costum de rebre el Pa eucarístic en la mà. D'aquest fet n'hi ha testimonis de diverses zones de l'Església. El més famós d'aquests testimonis és el document de sant Ciril de Jerusalem (316-286), que en les seves catequesis sobre l'Eucaristia ens descriu com s'acostaven els cristians a

combregar: «Quan t'acostis a rebre el Cos del Senyor, no t'acostis amb les palmes de les mans esteses ni amb els dits separats, sinó fent de la teva mà esquerra un tron per a la teva dreta, on s'asseurà el Rei. Amb la cavitat

Observacions pràctiques

1. Es pot combregar en la mà i es pot combregar en la boca: «tot fidel té sempre dret a escollir si desitja rebre la sagrada Comunió en la boca o en la mà» (*Redemptionis Sacramentum*, 92).
2. Es pot combregar dempeus. La Instrucció General del Missal Romà, en el número 160, indica que, «quan combregin dempeus, es recomana de fer, abans de rebre el Sagrament, la deguda reverència».
3. Es pot combregar de genolls.
4. És el fidel qui opta com vol combregar.
5. El sacerdot no pot imposar un hàbit ni en un sentit ni en l'altre.

de la mà rep el Cos de Crist i respon Amén...»

El pas a rebre el Cos del Senyor a la boca no es va fer per decret ni de manera uniforme. En alguns llocs, al llarg dels segles VII-VIII, es va generalitzar el costum de dipositar la partícula consagrada del Pa directament a la boca. Els motius d'aquest canvi no són fàcils de concretar, perquè tampoc no van ser uniformes en les diverses regions: pot ser que en algunes zones hi influís la por a profanacions de l'Eucaristia, que disminuïrien si la comunió es rebia a la boca, o pot ser que alguns pensessin que combregar a la boca posava més manifestament el respecte i la veneració per l'Eucaristia.

El Concili Vaticà II

Amb ocasió de la reforma litúrgica conciliar del Vaticà II (1962-1965) va anar creixent el costum que els fidels poguessin rebre la Comunió a la mà. Des de Roma es va fer a finals de 1968 una consulta a l'episcopat de tot

el món, que va donar com a resultat que més d'un terç dels bisbes veien amb bons ulls aquesta possibilitat. Els altres dos terços preferien continuar únicament amb la comunió a la boca.

Un any més tard (1969), la Instrucció *Memoriale Domini* del papa Pau VI va mantenir la vigència de la comunió a la boca. Tanmateix, va establir que en aquelles regions en què l'episcopat ho cregués convenient es podrà deixar als fidels la llibertat de rebre la comunió en la mà, salvant sempre la dignitat del sagrament i l'oportuna catequesi del canvi. L'episcopat espanyol va demanar oficialment que els fidels poguessin tenir la llibertat de triar a finals de 1975 i va rebre la resposta afirmativa el febrer de 1976.

La praxi introduïda en el pontificat de Pau VI es va veure refrendada posteriorment l'any 2004, durant el pontificat de sant Joan Pau II, amb la instrucció *Redemptionis Sacramentum* de la Congregació del Culte Diví.

Comunió en la mà i amb les dues espècies

Redemptionis Sacramentum

Combregar en la mà

1. Col·loqueu la mà esquerra sobre la dreta.
2. Davant el sacerdot (sense girar-se) agafeu curosament el Pa Eucarístic amb la mà dreta i porteu-lo a la boca.
3. Reviseu la palma de la mà per si hi quedés alguna partícula.

No permès

1. No s'agafa el Pa Eucarístic ofert amb els dits, com unes pinces, sinó que el sacerdot el diposita a la palma de la mà. La Comunió no s'agafa: s'acull.
2. No és permès de prendre directament l'Hòstia del copó.

Comunió amb les dues espècies (intinció)

1. El sacerdot suca l'Hòstia en el calze i la dóna al fidel solament a la boca.
2. No és permès al fidel sucucar per sí mateix l'Hòstia en el calze ni rebre en la mà l'hòstia sucada

(*Redemptionis Sacramentum*, 104).

Glossa

Som el Cos de Crist!

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'any vinent es compliran set-cents anys de la primera processó de Corpus a la ciutat de Vic. Fou l'any 1318 quan per primera vegada pels carrers d'una ciutat de Catalunya es va portar solemnement el Santíssim Sagrament, fent expressió pública de la fe en la presència real de Crist sota les espècies sacramentals del pa i del vi. La raó d'aquesta expressió pública no rau en el desig de celebrar amb solemnitat, sinó que té la seva arrel en la consciència de la grandesa admirable del sagrament de l'Eucaristia. És tanta l'admiració que hi ha en el cor del creient, que no pot pas restar reclosa en els murs dels temples, sinó que demana sortir en expressió joiosa i festiva. El gran do de l'Eucaristia, Crist donant-se per amor, no és solament per als qui creiem en ell, sinó per a tots els homes.

Quan portem en processó Crist, realment present en el sagrament de l'Eucaristia, expressen també qui som nosaltres, els qui creiem en Jesús. Nosaltres som el Cos de Crist! Aquesta és la nostra identitat més pregona. Els qui hem estat batejats i hem rebut el do de l'Esperit Sant, ens alimentem del Cos de Crist per esdevenir, cada vegada més, el que ens alimenta. I així és: els qui ens alimentem de Crist som el seu Cos; els qui participem de la matei-

xa taula esdevenim, no sols una família o una comunitat, sinó que, encara més, esdevenim un sol cos, el Cos de Crist. Realment som un Cos, amb tot el que això significa. Certament que aquest és el do que hem rebut i que hem d'acollir. La crida a esdevenir més germans, més comunitat, més un cos, ha de ressonar sempre com una exigència que brolla del do rebut.

El qui reconeix Crist present en l'Eucaristia i s'alimenta d'ell, esdevenint el seu Cos, sent, al mateix temps, que tot germà és algú que em pertany, és part del mateix Cos. I, si és algú que em pertany, comparteixo amb ell les seves alegries i els seus sofriments, les seves esperances i els seus neguits. L'adoració de Crist, el qui dóna la vida pels seus amics, és inseparable de la caritat envers el germà necessitat. Per això la festa de Corpus és també el Dia de la Caritat. Hem de donar el nostre suport a Càritas amb la nostra aportació econòmica ben generosa. Siguem agraïts als qui fan present Càritas en els nostres pobles i ciutats. Càritas brolla de la taula de l'Eucaristia; la seva missió és la de fer present entre els més pobres i necessitats el do d'amor que hi ha en el cor dels qui som el Cos de Crist.

